

De Wachters

Esther Schellart

De Wachters

De Wachters

ISBN 9789402110289

ISBN 9789402110272 (e-book)

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van druk,
fotokopieën, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Copyright © 2013 Esther Schellart

Auteur: Esther Schellart

Druk: bravenewbooks.nl

Omslagontwerp: ArtPilot

Hoofdstuk 1

Mijn leven was zeker niet perfect, maar ik moet eerlijk toegeven, ik mocht niet klagen.

Gapend gooide ik mijn rugzak over mijn schouder en liep de trap af naar beneden richting de woonkamer. Ons huis was niet groot, maar ook zeker niet klein. We deelden een badkamer met z'n allen en ook hier moest ik toegeven dat dat waarschijnlijk het grootste minpunt van het hele huis was. Een vrijstaand huis met een grote veranda buiten en een ruime tuin. Een keuken die door een bar afgescheiden was van de woonkamer, waar mijn vader op de bank lag te slapen.

Ik keek naar mijn vader, een sigaret brandde nog half op de asbak, wat betekende dat hij niet lang geleden nog wakker was geweest. Ik glimlachte flauwtjes en liep naar de sigaret om deze uit te drukken. Zijn trucker pet had hij over zijn ogen getrokken waardoor ik zijn borstelige grijze wenkbrauwen niet kon zien. Zijn bruingrijze korte haren staken een klein beetje onder de pet vandaan. Zijn handen lagen gevouwen op zijn beginnende buik, verder had mijn vader een tenger postuur, maar zijn zongebruinde onderarmen verrieden het werk dat hij deed, de pet even buiten beeld latend.

Hij was vrachtwagenchauffeur wat betekende dat hij soms weken van huis was of zoals nu, 's nachts moest rijden en dan ergens vroeg in de ochtend terug kwam en voor de televisie op de bank in slaap viel.

Ik had het magere postuur niet geërfd van mijn vader, ik had het vollere postuur van mijn moeder. Gevormde heupen, een fatsoenlijke taille, wat me op jonge leeftijd al een vrouwelijk figuur had gegeven. Als je twaalf bent, wil je dat niet, geloof me. Alles was bij mij vroeg gekomen en nu, een week voor mijn achttiende verjaardag, werd ik vaak verward met iemand die veel ouder was dan ik. Een vrouw, een volwassen vrouw van zeker ergens in de twintig.

Mijn vader maakte een brommend geluidje en ik liep weer naar de keuken waar ik mijn lunch in mijn tas propte. Mijn moeder had deze voor mij gemaakt, de engel, en in een zakje in de koelkast gelegd.

Zo zacht als ik kon liep ik naar de voordeur en sloot deze net zacht. Ik keek even achterom naar het koloniale witte huis en zag de gesloten gordijnen van de slaapkamer van mijn moeder. Zij had ook een late dienst gehad in het ziekenhuis, ze werkte op de eerste hulp als verpleegkundige, en lag nog te slapen.

Ik was het gewend, dat 's ochtends de helft van de familie nog lag te slapen, en nu liep ik door de dikke laag herfstbladeren richting de bushalte. Ik had geen auto, dat kon ik niet betalen, dus zat er voor mij niets anders op dan met de schoolbus te gaan. Ik trok mijn jas wat dichtter om me heen en duwde een lok bruin steil haar terug achter mijn oren. Ik stak mijn handen dieper in mijn zakken en slofte voorwaarts.

Bij de bushalte aangekomen zag ik dat ik, zoals bijna altijd, de eerste was van mijn wijk en leunde tegen een lantaarnpaal. De huizen in de straat waren bijna allemaal identiek aan elkaar, koloniale huizen, de meesten wit, maar sommigen hadden het huis in een andere kleur geverfd, bruin, groen, rood of blauw. Het gaf de straat soms een vrolijke sfeer, maar aan de andere kant zag het er rommelig uit. De grote platanen hadden prachtige herfstkleuren en veel van die bladeren lagen al op de grond.

Ik zag bij veel huizen al de versieringen voor het komende Halloween staan. De witte hekjes die de tuinen van elkaar scheidden waren bij sommige in opperbste staat, maar zoals bij ons huis, schilferde de witte verf en was de bruine ondergrond ervan te zien. Hier in Sterling Colorado, in de Verenigde Staten, woonden we rustig en ergens vond ik dat soms wel fijn. Al wist ik allang dat wanneer het zover was ik hier weg zou gaan. Er woonden hier om en nabij de 14.000 mensen, we hadden alle scholen en een ziekenhuis en zelfs een bedrijventerrein.

'Mogguh,' hoorde ik van achteren komen en ik keek over mijn schouder en zag mijn beste vriendin Tara aankomen lopen. Haar zwarte haren zat in een hoge staart en ze droeg een zwarte dikke jas met bontkraag waar ze zichzelf diep in had verborgen. Ik zag hoe haar bruine ogen slaperig voor

zich uit keken. Ze was een stuk kleiner dan ik, ik met mijn één meter vijfenzeventig, was lang voor de meeste meisjes die ik kende. Tara was zeker niet klein, hoogstens vijf centimeter korter, maar doordat ze zo voorover gebogen liep leek dat een stuk meer.

Ik gaf haar speels een por tegen haar arm en zei: 'het vriest niet hoor.'

Ze bromde iets humeurigs en gaapte luidruchtig. 'Nou en, ik heb het gewoon koud,' zei ze protesterend en ze keek rond zich of ze de bus al ergens zag. 'Heb je geleerd?' vroeg ze me en ik keek haar even verbaasd aan. 'Laat me raden, je bent het vergeten?' Ik kon mezelf wel voor mijn hoofd slaan, ik had de dag ervoor vast gekluisterd gezeten aan de tv en had helemaal niet meer gedacht aan onze toets aardrijkskunde.

'Getver,' mopperde ik en ik nam nu bijna dezelfde houding als Tara aan. We stonden een tijdje zwijgend naast elkaar, ik kende Tara als sinds ik klein was en we waren samen opgegroeid. Ik kon haar alles zeggen en zij mij en zo konden we soms ook uren bij elkaar zijn, zonder iets te zeggen. Ik zag de bus in de verte aankomen en vroeg me af waar de rest was die normaal gesproken bij deze halte stond. Toen ik over mijn schouder keek zag ik er een paar aan komen rennen en stapte vervolgens in de bus toen deze met piepende remmen voor ons stopte.

Tara en ik liepen naar ons vaste plekje halverwege de bus aan de rechterkant en ploften neer op de bankjes. Ik zag hoe Tara haar ogen dichtdeed, zoals zo vaak sliep Tara de hele weg naar school en had ik mijn aardrijkskunde boek uit mijn tas opgediept en zat er in te neuzen en besepte toen al gauw, dat het niet veel zin meer zou hebben.

We liepen langs het enorme rugbyveld voor de school, een saai zandkleurig typisch schoolgebouw waar met grijze letters op stond: *Sterling High School*. Een school met om en nabij de duizend leerlingen. We liepen de schuine ramp op het schoolgebouw binnen en we vervolgden onze weg naar onze kluisjes.

Ik rukte mijn kluisje open en zocht tussen de andere boeken naar de goede voor onze eerste twee uur geschiedenis. 'Ik ga denk ik naast die nerd uit onze klas zitten,' zei Tara opeens en ik zag haar nonchalant tegen haar kluisje aanhangen. Ze knipoogde naar één van de populaire

rugbyspelers, Tim, die glimlachend voorbij liep en zijn maten aanstootte.

Tara was een flirt en had al enige naamsbekendheid binnen de school, ik vond het ergens wel grappig, maar vond dat ze voorzichtig moest zijn. Ze noemde mij altijd haar goede geweten en ik vroeg me dan ook vaak af wie haar slechte geweten dan zou zijn.

‘Naast wie ga je zitten?’ vroeg ik dan maar om haar aandacht van de rugbyspelers af te leiden.

‘Hoe heet dat kind?’ vroeg ze verveeld en ik zag nog hoe ze een poging deed de aandacht van Tim verder te trekken, maar die was om de hoek verdwenen. ‘Hè verdorie,’ zei ze zachtjes waarop ze naar mijn vragende gezicht keek. ‘O, ja sorry. Die rooie, met dat kleine brilletje, mollig.’

Ik rolde met mijn ogen en zei: ‘doe niet zo gemeen, ze heet Jennifer.’

‘Ja, Jennifer, daar ga ik naast zitten.’ Ze gaf me een luchtkusje en liep giechelend voor me uit. ‘Ik zie je bij aardrijkskundel’ riep ze nog en ze huppelde een andere kant op. Ik zat niet bij haar bij geschiedenis en slenterde met lood in mijn schoenen naar één van de saaiste lessen van deze school.

‘Lexie!’ bulderde mijn docent geschiedenis, meneer Harris, naar mij en ik vloog overeind. Ik was ingedut achter mijn omhoog gezette boek en keek de man beschaamd aan. Ik hoorde zacht gelach rond me in de klas, maar negeerde dit. Ik was niet erg populair in tegenstelling tot Tara, zij was geliefd bij velen. Ze was cheerleader, was vrienden met iedereen, had vriendjes aan de lopende band en haalde over de valreep elke keer net voldoende. Vraag me niet hoe ze het elke keer deed, maar ze kon het. Ik vond het nog steeds verbazingwekkend dat ze vrienden met mij was, ik bedoel, ik had dan een volwassen uiterlijk, maar ik was zeker niet populair op school. Als ik geen vrienden zou zijn geweest met Tara, weet ik zeker dat ik zou zijn gepest.

Het was niet zo dat mijn uiterlijk nou een echte “nerdfactor” had en zelfs mijn cijfers kwamen daar niet bij in de buurt. Ik was nou eenmaal anders, ik luisterde andere muziek, hield van extreme sporten, deed aan thaiboksen en raakte nogal eens in de problemen.

Op school, gedroeg ik me meestal wel, het was lang geleden dat ik echt in een opstootje was betrokken. Dat was ook voordat ze wisten dat ik op thaiboksen zat. In het weekend ging ik vaak met mijn broer Damien naar illegale feesten. Feesten met alcohol, op plaatsen zoals een maïsveld of ergens op een industrieterrein. Ik was weleens opgepakt terwijl ik op zo'n feestje was geweest. Mijn ouders hadden een rolberoerte gehad en ik had me een tijdje niet op deze feesten laten zien. Natuurlijk ging ik nu wel weer gewoon, het was een beetje mijn ding geworden, net zoals die van Damien.

Mijn broer, die eigenlijk moest gaan studeren, werkte bij een garage in Sterling. Hij had ook hier op school gezeten en was een populaire jongen geweest. Hij had de lengte van mijn vader, die bijna twee meter lang was, en had een breed postuur. Hij had in het rugbyteam gezeten en had een beurs kunnen krijgen als hij dat verdomde ongeluk niet had gehad.

Ik zuchtte en drukte de gedachtes weer weg terwijl ik verveeld naar het bord staarde. Vandaag was het vrijdag en ik keek uit naar volgende week, Halloween én mijn verjaardag. Jawel, ik was jarig op Halloween, wat het voor mij juist een groot feest maakte. Het was in ieder geval beter dan met Kerst jarig zijn, zoals mijn moeder.

Ik glimlachte en keek opzij naar Jennifer, het meisje waar Tara zo minachtend over had gesproken. Tara was mijn beste vriendin, ik wist alles van haar en zij alles van mij, maar de laatste tijd veranderde Tara in mijn ogen teveel in de cheerleader-klonen. Ze pestte met ze mee, jende mensen zoals Jennifer en gebruikte hen om er zelf beter van te worden. Ik zat niet zo in elkaar, natuurlijk spiekte ik weleens bij een toets, wie deed dat nou niet? Maar de manier waarop Tara het had gezegd had me kippenvel bezorgd en het stond me niet aan. We konden er ruzie over krijgen, maar meestal liet ik haar begaan. Doordat ik met Tara bevriend was werd ik met rust gelaten, als ik Tara niet had gehad, zou ik vermoedelijk in een hele andere situatie op deze school hebben gezeten.

Ik zat in m'n eentje op de tribune van het rugbyveld en keek het grote veld over richting de school. Tara had me een sms'je gestuurd dat ze wat later zou komen, maar de pauze was nu bijna voorbij en ik had Tara nog steeds niet gezien. Ik

rommelde in mijn tas en vond al gauw wat ik zocht, mijn pakje sigaretten. Het was een slechte gewoonte, maar wat wil je als je ouders beiden roken, je broer en bijna iedereen uit je familie. Het was een slecht excuus, ik weet het, maar ik kon ze niet laten liggen en nam nadat ik de sigaret had opgestoken een diepe hijs.

Op dat moment vielen mijn ogen op een figuur aan de andere kant van het veld. De figuur stond daar roerloos en ik vroeg me af wie het was. Hij, ik vermoede dat het een hij was te zien aan het postuur, droeg een lange bruine jas. Ik geloofde niet dat deze erg warm was, maar goed, het was ver weg. De man had halflang bruin warrig haar, voor zover ik dus kon zien. Zijn armen hingen strak langs zijn lichaam en zijn benen stonden iets gespreid, alsof hij in een speciale houding stond. De man staarde naar me beseft ik en ergens onder in mijn buik gaf me dat een akelig gevoel.

‘Joehoe!’ De stem van Tara weerklonk luid over het veld en mijn ogen vlogen haar kant op, zo’n veertig meter bij de man vandaan, ze leek hem niet op te merken. ‘Lexie!’ riep ze weer en ik zag haar lachend op me af rennen. Mijn ogen schoten weer naar de plek waar de man had gestaan, maar die was nu nergens te bekennen.

Tara had een slap excuus gehad, ze zei dat ze druk was geweest met leren. Natuurlijk geloofde ik haar niet, maar ik had geen zin in een verdere discussie. De man stond nog op mijn netvlies gebrand en ergens had ik het gevoel dat er meer aan de hand was.

Nu zat ik met een leeg hoofd te staren naar een leeg vel en vroeg ik me af of ik me deze keer uit de toets kon bluffen. Zoveel mogelijk opschrijven, dacht ik verwoed, dan zit er vast wel iets goeds tussen.

Ik had gehoopt op meerkeuze vragen, maar helaas, open vragen. Ik keek voorzichtig opzij en zag hoe Tara achter iemand anders was weggedoken en hoe ze uitgebreid het vel van haar buurvrouw Jennifer bekeek. Ik rolde met mijn ogen en keek weer op mijn eigen vel en begon maar met schrijven, al gauw wist ik dat het geen zin had en legde zuchtend mijn pen weg. Ik had nog een heel jaar om het cijfer op te halen.

Nadat ik mijn bijna lege toets weglegde bij de docent zag ik nog net hoe Jennifer Tara een vernietigende blik toewierp

en zo ging zitten zodat het voor Tara erg moeilijk werd om af te kijken. Ik glimlachte en van binnen smaalde ik.

‘Wat een klote toets!’ riep Tara uit, ze hing tegen haar kluisje aan en ik mikte een paar boeken in mijn eigen kluisje.

‘Nu naar huis,’ zei ik gapend en ik liep voor haar uit de gangen door.

Tara!’ Ik keek om en zag dat Tara zich van mij wegdraaide waarna Tim aankwam lopen. Een kop groter dan Tara, had blonde haren keurig in model zitten en droeg het blauwe sportjack van de school. Toen hij dichterbij kwam zag ik zijn lichtblauwe ogen, hij was knap, maar ik vond er niet veel aan. Ik vond Tim een arrogante kwal, die alleen maar om zichzelf gaf en nu vermoedelijk om Tara en haar waarschijnlijk alleen maar het bed in wilde krijgen.

‘Zal ik je een lift geven?’ vroeg hij met een zwoele glimlach en ik hoorde Tara giechelen.

‘Wat lief van je Tim,’ zei Tara zoetjes en ik probeerde een kokhalzende beweging te onderdrukken.

‘Cool, loop je mee?’ Tara pakte zijn arm beet, negeerde mij verder en liep met hem de school uit. Verbouwereerd keek ik de twee na. Tara werd steeds arroganter en nu liep ze weg zonder gedag te zeggen. Boos stampte ik zelf ook de school uit en zag even later een zwarte VW Golf voorbij scheuren. Ik ving nog net een glimp op van Tara die lachend op de rijder stoel zat. Tot mijn ergernis zag ik ook nog mijn bus weggijden. Verdomme.

Met mijn handen diep in mijn zakken gestoken liep ik naar huis. Meestal vond ik het niet heel erg als ik naar huis moest lopen, want zo vreselijk ver was het niet. Ik kon dan mijn gedachten even laten gaan en tot rust komen, maar vandaag niet. Ik ergerde me groen en geel aan Tara, hoe kon ze nou gewoon weggelopen zonder gedag te zeggen? Betekende ik dan helemaal niets meer voor haar? We hadden zoveel samen meegemaakt, we waren vrienden in hart en nieren.

Ik kon er niets aan doen, maar mijn gedachten gingen weer naar dat ongeluk van mijn broer. Het was zo lullig wat er was gebeurd.

Mijn broer zat in zijn laatste jaar en zoals ik al had gezegd, hij was populair. We hadden een schoolfeest gehad, het lentefeest en ik was samen met Tara op het feest

geweest. Damien had beloofd ons naar huis te brengen, maar tegen het einde van was hij nergens te bekennen en kwamen we tot de conclusie dat hij al weg was. Boos waren we teruggelopen naar huis, waar we erachter kwamen dat hij inderdaad eerder was weggegaan. Het erge aan dit alles was, was dat we de zwaailampen vlakbij ons huis zagen, nog vijftig meter en hij was thuis geweest.

Een tegenligger was in slaap gevallen achter het stuur en op de weghelft van Damien gekomen. Ze hadden elkaar frontaal geraamd, Damien had geen schijn van kans en was door de tegenligger klemgereden. Ik had gegild toen ik ontdekt dat het zijn auto was die ik zag, hij was toen al overgebracht naar het ziekenhuis en niet lang nadat we bij het ongeluk waren gearriveerd kreeg ik het telefoontje van mijn moeder. Mijn vader was op dat moment op weg en die konden we dan ook niet direct bereiken. De ouders van Tara brachten ons naar het ziekenhuis en Tara hield mijn hand de hele nacht vast.

We wisten niets, alleen dat hij zwaargewond was en na de zenuwslopende nacht bleek dat hij het zou overleven. Op dat moment was dat het belangrijkste, dat hij het zou overleven. Doordat hij zijn rechtervoet en onderbeen bijna geheel had verbrijzeld zou hij nooit meer football kunnen spelen. Ik weet nog goed hoe de arts hem dat vertelde en ik zou zijn gezichtsuitdrukking nooit meer vergeten.

Toen ik later aan hem vroeg waarom hij naar huis was gereden zei hij dat hij dat niet meer wist. Ik geloofde hem niet, maar heb daarna nooit meer verder gevraagd. Hij had een lange weg te gaan om te revalideren en ik wilde er voor hem zijn, om hem te steunen. Hierdoor groeide Damien en ik nog dichter naar elkaar toe. Op de één of andere manier werden we zoveel hechter en nu kon ik me haast geen leven meer voorstellen zonder de hechte band tussen mij en mijn broer.

Ik liep de werkplaats binnen en zag de blauwe overall van mijn broer onder een auto uitsteken. Hij lag op een soort langwerpige skateboard die ik bij de rand vastpakte en hem onder de auto uittrok. Ik hoorde een geïrriteerde vloek van Damien komen en grinnikte zachtjes toen ik zijn kwade gezicht zag.

Zijn donker bruine ogen keken me eerst woedend aan tot hij me herkende en er een slome grijns op zijn gezicht verscheen. 'Zusje!' riep hij lachend uit en hij sprong overeind.

'Raak me niet aan!' riep ik uit en ik sprong achteruit toen hij me wilde omhelzen. Ik keek naar de smerige overall.

'Sorry,' zei hij grijnzend. Ik woude even met mijn hand door zijn bruine haren, dezelfde als ik, maar zijn ogen zo anders dan de mijne. Ik had heldere blauwe ogen met een donker randje, zijn bruine ogen, waren dezelfde als die van mijn vader.

'Hoe was het op school?' Ik volgde mijn broer door de werkplaats richting de koffieruimte waar hij me binnenliet en op een stoel neerplofte. Ik ging naast hem zitten en zuchtte diep.

'Ander onderwerp alsjeblieft,' bromde ik en ik zag hem lachen.

'Zo erg?' Ik haalde mijn schouders op. 'Ga je morgen mee?' vroeg hij toen, hij stond op om koffie in te schenken en hij zette een bak voor me neer. Ik pakte de dampende beker vast en staarde erin. Ik was nooit dol op koffie geweest, maar ik nam het altijd maar aan uit beleefdheid.

'Natuurlijk ga ik mee,' zei ik glimlachend. 'Wie gaan er nog meer?'

Damien leunde achterover en keek peinzend voor zich uit. 'Geen idee, James geloof ik, verder weet ik het nog niet.' James was een maat van Damien, die kende hij al vanaf de middelbare school, ook James was niet gaan studeren en werkte nu ergens in een magazijn. Ik kende James ook al tijden, hij ging vaak mee naar de feesten in het weekend.

'Ik heb morgen nog een wedstrijd,' zei ik vervolgens en ik zag Damien grijnzen.

'Wie mag je in elkaar rammen?'

Ik lachte en gaf hem een schop onder de tafel. 'Dat zal je morgen wel zien.' Ik knipoogde naar hem.

'Ik kan morgen niet zusje, ik moet werken, maar ik zal het wel op de camera zien van ma.' Ik lachte weer, hij had gelijk, vermoedelijk filmde ma alles. Ze deed dit voor mijn vader, zodat wanneer hij thuis was hij kon kijken. Nu was hij thuis, dus de vraag was of er gefilmd zou worden. Ik vond het niet erg. En ik wist ook dat als Damien het niet kon nakijken, hij

het ook niet erg vond. Hij was bijna altijd bij de wedstrijden en die ene keer dat hij niet kon, verweet ik hem nooit.

‘Ik ga er weer vandoor,’ zei ik en ik gaf mijn broer een speelse stomp op zijn arm.

‘Ik kom je morgen ophalen rond acht uur,’ antwoordde hij en hij grijnsde naar me.

‘Tot morgen!’ riep ik over mijn schouder waarna ik de werkplaats verliet. En toen zag ik hem weer. De man die ik ook had gezien op het rugbyveld bij school.

Hoofdstuk 2

Als verstijfd bleef ik staan vlak voor de garage en keek naar de overkant van de weg waar hij naar me stond te kijken. Ik kon hem dit keer beter zien dan op school. De man kon niet veel langer zijn dan ik, zijn bruine jas was onmiskenbaar niet warm genoeg voor het seizoen, maar hij leek niet de indruk te wekken het koud te hebben. Zijn halflange bruine warrige haar, zag er vanaf deze afstand mooier uit dan ik had verwacht. Hij had brede schouders en een smalle taille, maar hij leek een pezig postuur te hebben. Zijn ogen waren smal en priemde met een nietszeggende blik in de mijne. De kleur leek op grijs of in ieder geval een lichte kleur.

Ik had geen idee wat ik moest doen, naar hem roepen, zwaaien of wegrennen? Met een enorm lawaai denderde er een zware vrachtwagen door mijn blikveld en liet me opschrikken. En net zoals op het rugbyveld was de man plots weer verdwenen. Maar dit keer op het moment dat de vrachtwagen voorbij was gedenderd.

Ik tapte met mijn voet ongeduldig op de grond en had mijn armen rond mijn middel geslagen. Ik droeg mijn wedstrijdoutfit voor het thaiboksen, een speciale boksbroek in een zwarte kleur met knalrode tribals erop. Mijn strakke top bedekte alleen mijn borsten en hierdoor was mijn buik goed zichtbaar. Ik schaamde me niet voor mijn lichaam. Door het vele trainen had ik een aardig wasbordje gekregen en ik was er trots op. Mijn haren had ik in vele vlechtjes strak naar achteren gevlochten. Meestal deed mijn moeder dit voor me, maar ik had het mezelf ook aangeleerd, al zag het er dan minder netjes uit.

In mijn linkerhand had ik mijn bokshandschoenen vast, mijn handen zelf waren al ingetapet, evenals mijn voeten, met rode tape.

Het grootste verschil tussen gewoon boksen en thaiboksen is dat je bij thaiboksen buiten je vuisten, je ook je ellebogen,

knien en benen mag gebruiken tijdens het vechten. Ook mag je tijdens de "omarming" die je weleens ziet bij boksen, waarna ze uit elkaar gehaald worden, nog doorgaan met trappen om je tegenstander tegen de grond te werken of deze met een judo worp tegen het canvas gooien, de zijkant van de boksring. Ook mag je je tegenstander K.O. schoppen als je dat kan en lukt.

'Je beetje,' zei mijn trainer Drew, hij had zijn hele leven bijna niets anders gedaan dan thaiboksen en was een keiharde trainer. Hij was iets groter dan ik, breedgeschouderd, zwarte korte haren en licht bruine ogen.

Hij gaf me mijn beetje dat in een blauw doosje zat, ik viste het eruit en propte het in mijn mond. Ik keek richting de evenementenhal waar de ring was opgezet en ik straks mijn gevecht aan moest gaan.

'Focus Lexie, die chick kan je makkelijk aan.' Ik keek mijn trainer even kort aan en knikte. 'Ze heeft nog niet veel wedstrijden gedaan en er ook nog niet veel gewonnen.' Ik kreeg het signaal dat ik mocht opkomen en samen liepen we naar de ring. Er weerklonk een applausje uit het publiek toen ik opliep en ook mijn tegenstander, waar ik van schrok. Ze was zeker een kop groter dan ik, maar was wel magerder zag ik. Ze had een woedende blik in haar ogen en keek me met een waanzinnige blik aan toen ik de ring inklimde.

Ik keek even naar Drew en trok een wenkbrauw op waarop hij zei: 'misschien heb ik haar een beetje onderschat.' Ik gaf hem een stoot op zijn arm en ik zag hem lachen waarna hij me hielp mijn handschoenen aan te trekken.

'Denk eraan, blijf bewegen, dekking hoog en als je slaat zorg dan dat ze allemaal raak zijn.' Hij tikte op mijn handschoenen en stapte uit de ring. Even keek ik nog opzij in het publiek en zag mijn ouders niet ver weg zitten, mijn moeder zwaaide opgewekt naar me en mijn vader stak eenvoudig zijn duim op met een blik die zei: "goed zo meisje, maak haar af!"

Voor ik het wist was het signaal gegeven en stond ik tegenover het meisje, dat in mijn ogen ook een stuk ouder moest zijn. Ik geloofde er geen snars van, dat deze meid onervaren was. Na een tijdje om elkaar heen gecirkeld te hebben deed ze een uitval met haar rechter arm en toen zag ik het. Ze was inderdaad onervaren, ze liet haar dekking zakken tijdens een uitval en zoals ik erop getraind was

draaide ik weg van haar aanval en stootte direct dwars door haar verdediging heen en gaf haar vervolgens een harde trap op haar bovenbeen. De trap was zo hard dat ze door haar benen zakte van de pijn en de scheidsrechter het teken gaf terug te stappen.

Ik bewoog opgewonden en schatte mijn kansen beter in. Glimlachend keek ik naar haar, voor zover dat ging met mijn beetje, onzekerheid verscheen in haar ogen.

We gingen weer verder, dit keer liet ze haar dekking niet meer zo ver zakken, ze leerde. Ik kon een aantal flinke combinaties uitdelen met stoten, trappen en een flinke elleboog toen ze me probeerde vast te pakken. Ze klapte dubbel, maar maakte toen een draaiende trap en raakte mij hard tegen mijn arm waardoor ik bijna uit balans raakte. Mijn arm brandde, maar ik had erger meegemaakt. De meeste stoten die mijn tegenstandster uitbracht raakte of mijn handschoenen of mijn bovenarmen die beurs aanvoelde.

Ik was het zat, we draaiden teveel om elkaar heen en ik zag na een tijdje een opening. Ik gaf een hele hoge trap, hoger dan ik eigenlijk had bedoeld en raakte haar op volle kracht tegen haar hoofd. Met een klap viel ze op de grond en even dacht ik dat ze niet meer ademhaalde, maar ik zag hoe ze begon te bewegen en zacht kreunde.

De scheidsrechter telde af waarna hij opsprong mijn arm pakte en K.O. riep. Juichend sprong ik op en neer en ik zag mijn ouders naar me zwaaien. Drew omhelsde me lachend en riep: 'zie je nou well!'

Ik lag op de achterbank van de auto van mijn moeder, een oude Volvo stationwagen in een roestbruine kleur. Ik keek naar mijn moeder die op de rijderstoel zat en zacht met mijn vader sprak. Ook mijn moeder had bruine haren, maar zij had die blauwe ogen die ik ook had. Mijn moeder had haar haren in een heel kort vlot model zitten, ik vond het haar leuk staan.

Mijn moeder was nu wat voller, ze had vroeger net zo'n bouw gehad als ik, maar ze zei dat door twee kinderen uit te persen je nou eenmaal uit vorm raakte. Ik hield van mijn ouders, dus eigenlijk interesseerde het me niets hoe ze eruit zagen.

‘Blijft Damien vanavond eten?’ vroeg mijn moeder toen en ze keek achterom naar mij. Ik haalde mijn schouders op.

‘Ik denk het niet, hij komt me wel om acht uur ophalen.’ Mijn moeder keek me even met toegeknepen ogen aan.

‘En wat ga je dan doen?’ vroeg ze streng en ik onderdrukte een glimlach.

‘Gewoon, wat hangen met hem en zijn vrienden.’ Ik hoorde haar nadrukkelijke zuchten en zag hoe ze weer recht ging zitten. Ze vermoedde het wel, maar ik had me al lange tijd uit de problemen gehouden en ze probeerde me weer te vertrouwen. Ik begreep het wel, maar ik hield gewoon van deze feesten en ging er zo vaak als ik kon naar toe. M’n ouders wisten dat als ze het zouden verbieden ik wel een andere manier zou vinden, dus zeiden ze er niets over behalve het gene wat ouders zo vaak zeggen als je weg gaat: ‘doe voorzichtig en doe geen gekke dingen.’

Ik stond voor de spiegel, ik had de vlechtjes uit mijn haren gepeuterd en was daarna onder de douche gesprongen. Mijn bruine golvende haren hingen nu nog een klein beetje vochtig over mijn schouders. Mijn haren reikten tot tussen mijn schouderbladen en ik was er trots op dat ik deze lengte had bereikt. Ik prikte met de mascara bijna in mijn oog en vloekte hard.

‘Dat hoorde ik!’ brulde mijn vader van de kamer hiernaast, zijn studeerkamer, en ik giechelde onwillekeurig. Ik zocht tussen mijn kleren en trok er een afgetrapte spijkerbroek uit. Nooit goede kleren aandoen naar een feest zoals deze, wist ik. Die komen er nooit goed uit na het bier gooien en modderworstelen. Niet dat ik mezelf nou zo graag in de modder gooide, maar vies werd je toch wel na zo’n avond.

Ik greep vervolgens een topje dat net zo kort was als mijn bokstopje. Ik trok er vervolgens een langer zwart topje overheen zodat mijn ouders het niet zagen, vervolgens trok ik mijn leren jack aan en keek in de spiegel. Het uiterlijk dat ik graag had staarde nu naar mij terug. Stoer, lang, gevaarlijk en om eerlijk toe te geven was ik gewoon tevreden met hoe ik eruit zag en hoe ik in elkaar stak. Dat was niet altijd zo geweest, maar ik had geleerd mezelf te accepteren. En daar was ik stiekem best wel een beetje trots op.

Met een paar grote stappen van de trap sprong ik naar beneden en met een plof kwam ik neer op de houten vloer waardoor het servies in de kast in de woonkamer zachtjes trilde.

‘Doe eens zachtjes,’ mopperde mijn moeder vanaf de bank. Ze zat met haar benen opgetrokken onder zich een tijdschrift te lezen en keek nu op naar mij. ‘Gedraag je,’ zei ze toen ze vervolgens het luide toeteren van Damien hoorde.

‘Komt hij nu ook niet meer binnen?’ vroeg mijn vader die nu ook van de trap afkwam, een stukje rustiger dan ik even daarvoor.

‘Geen idee, misschien heeft hij haast.’ Ik greep mijn huissleutels van het aanrecht en stopte die in mijn broekzak waar ik ook mijn geld in had gepropt, mijn sigaretten en mijn mobieltje.

‘Doe voorzichtig!’ brulde mijn vader me nog na nadat ik de deur had dichtgegooid en naar de oude Firebird van mijn broer rende. Hij had de auto ergens op de kop getikt en was hem aan het opknappen. De buitenkant had hij donkerblauw gespoten en zag er al aardig uit, maar ik wist dat hij nog niet klaar was met het “pimpen” van zijn auto.

‘Goh, wat ben jij braaf gekleed,’ zei Damien terwijl hij vol gas gaf en de straat uitscheurde.

Zonder te reageren trok ik mijn jack uit en vervolgens mijn lange shirtje dat ik op de achterbank gooide en daarna mijn jack weer aantrok. Damien lachte waarop ik zei: ‘ze hadden de vorige keer nogal wat commentaar.’ Ik keek voor me en zag hoe hij door de donkere straten van Sterling reed en zich begaf naar de noordkant van het dorp. Ik vermoede dat het feest ergens in de grasvelden buiten Sterling zou zijn en zag hoe hij dan na een tijdje rijden ook een zandweg opreed en in de verte zag ik vervolgens het hoge vuur dat was gestookt opduiken. Er omheen zag ik mensen dansen en lachen en ik hoorde zacht de harde rockmuziek ons tegemoet komen.

‘Lexie!’ De vriend van Damien, James, kwam aangelopen en sloeg zijn armen om me heen en tilde me op. ‘Nog steeds een lekker wijf zie ik!’ Ik lachte en duwde hem van me af. James had dezelfde lengte en dezelfde bouw als Damien, zijn peper en zoutkleurige haar was heel kort en ik zag een beetje gel glimmen in het licht van het vuur. Hij had een klein

stoppelbaardje en een rond gezicht. Hij flirtte al met me sinds ik vrouwelijke vormen had gekregen, dus jong, maar ik had nooit iets in hem gezien. Hij was altijd erg aanwezig en ik kon mezelf nou niet echt met hem samen zien.

‘Kom op chickiel’ riep hij uit en hij trok me mee richting de menigte. Ik voelde klopjes op mijn schouder, begroetingen en hoorde mijn naam van her en der komen. James duwde vervolgens een beker met bier in mijn handen en ik zag hoe hij zelf een flinke teug nam van de zijne. Damien stond al vlakbij me en ik zag hoe ook hij een biertje pakte. Ik wist dat hij nog moest rijden, maar meestal zei ik er niet veel van, het ging tot nu toe altijd goed en ja, ik wist dat het eigenlijk niet slim was.

Ik stak een sigaret op en blies de rook langzaam weg en nam nog een slok van het bittere bier. Ik bewoog met mijn voet langzaam op het ritme en voelde naar mate ik meer bier op had, hoe meer ik zin had om te dansen.

Al gauw stond ik vlakbij het vuur te dansen, mijn heupen draaiend op de harde rockmuziek en mijn hoofd ritmisch meebewegend waardoor mijn haren op en neer wapperden. Damien was met een paar andere maten in gesprek en James was me aan het bekijken. Hij had het nog steeds niet opgegeven besefte ik lacherig, maar ik vond het dan ook heerlijk hem te verleiden en hem een blauwtje te laten lopen. James probeerde het elke keer weer en elke keer weer liep het fout. Ik was dan ook benieuwd wat hij dit keer zou doen.

Hij was naar me toe gekomen en zoals altijd ging hij achter me staan met zijn handen op mijn heupen. Ik duwde hem van me af en rende lachend van hem weg, hij greep me dit keer ruw vast en trok me heel dicht tegen zich aan, zijn gezicht heel dicht bij de mijne. ‘Hou op me te plagen Lexie, ik weet dat je me wil.’

Ik duwde hem lachend van me af en zei: ‘nee James, ik wil je niet.’ Hij greep me nu weer vast en probeerde me te kussen, de manier waarop hij me dit keer vastgreep was agressiever dan ik van hem gewend was en ik kon er niet goed op reageren waardoor hij zijn lippen dan ook op de mijne plantte wat hem een knietje in zijn kruis opleverde. James vloekte luid en greep naar zijn kruis.

‘Teef!’ riep hij uit, maar ik lachte weer en zag hoe Damien ons nu in de gaten hield. Hij keek mij vragend aan, maar ik

knipoogde naar hem en ik zag dat hij een lach moest onderdrukken.

‘Je moet die jongen niet zo plagen,’ zei een stem en ik keek om en zag het gezicht van een andere vriend van Damien, Reid. Zijn lichtblonde haar net zo kort als dat van James. Twee glinsterende grijze ogen, maar ik vond hem tweeduizend keer knapper dan James. Hij was minder lang, gespierder en gewoon zoveel... tja, lekkerder.

‘Maar hij hapt altijd zo goed,’ lachte ik en Reid omhelsde me even kort, zijn hand bleef echter wat langer op mijn onderrug liggen en toen zag ik hem naar James kijken die nu boos weg stampste.

‘Je weet dat hij je leuk vind Lex.’ Reid was één van de weinig die me Lex noemde, op Damien en mijn ouders na. Ik haalde mijn schouders op en merkte dat Reid nog steeds erg dicht bij me stond. Hij was een jaar ouder dan Damien, tweeëntwintig, en had de nodige ervaring wat betreft vrouwen. Ik had gemerkt dat hij de laatste tijd vaker interesse in me had getoond en Damien had me een aantal keren voor hem gewaarschuwd. Ik wist niet goed wat ik van Reid moest verwachten en ik wist ook niet of ik hem zou afwijzen als hij me zou zoenen.

Ik had weleens vriendjes gehad en ze waren allemaal ouder dan ik geweest. Allemaal had ik ze leren kennen op feesten als deze en allemaal waren het scharrels geweest. Nooit was het iets serieus geweest en ook bij Reid zou ik dat niet verwachten. Ik gaf er niet om, om vaste relaties tenminste. De aandacht van de mannen of jongens hier vond ik wel leuk en het was zeker goed voor mijn ego. Misschien was het dan hypocriet om Tara te beoordelen met haar gedrag, maar ik dook ten minste niet meteen met Jan en alleman het bed in. Zover liet ik het meestal niet komen.

‘Hoe ging je wedstrijd vandaag?’ vroeg hij plotseling en ik keek hem even verbaasd aan.

‘Gewonnen natuurlijk,’ zei ik grijnzend waarna ik mijn sigaretten uit mijn kontzak viste en hem er ook één aanbood die hij aannam. Voor ik zelf mijn sigaret kon aansteken hield hij zelf zijn vuur bij mijn sigaret. Ik nam een hijs en blies de rook langs hem uit, hij stapte nog iets dichters op me af.

‘Ik heb je zien vechten,’ zei hij toen en ik keek hem weer verbaasd aan.

‘O ja?’ vroeg ik nonchalant, hij knikte.

'Ik moet toegeven, je zag er goed uit in de ring.' Ik lachte, ik kon me niet voorstellen dat het er erg charmant uitzag met een beetje in je mond en stinkend naar zweet. 'Ik meen het!' riep hij lachend uit en sloeg zijn arm rond mijn middel. 'Dans met me Lex,' zei hij toen zacht in mijn oor. We bewogen samen op de muziek en ik voelde zijn hand onder mijn leren jack glijden en over de blote huid daar wrijven wat kippenvel veroorzaakte.

Ik zag Damien naar me kijken en zijn gezicht stond niet blij. Hij bekeek mij en Reid met een argwanende blik. Reid stond nu achter me en ik voelde dat hij me tegen zich aantrok, hierdoor voelde ik plotseling zijn opwindning waardoor mijn wangen heet werden. Heel kort voelde ik zijn lippen in mijn hals toen hij plotseling niet meer achter me stond. Ik draaide me met een ruk om en zag dat Damien hem bij zijn zwarte jack had vastgegrepen.

'Waar ben jij mee bezig!' siste Damien woest. Reid duwde Damien van zich af en lachte minachtend.

'Bemoei je er niet meer Damien,' zei hij luid.

Ik rolde geïrriteerd met mijn ogen en stapte tussen de twee in. 'Genoeg,' zei ik boos. 'Damien,' vervolgde ik en ik trok mijn broer met me mee, weg van Reid die mij nu vragend aankeek.

'Iedereen behalve Reid Lex,' zei Damien kwaad.

'Wat is er mis met Reid?' vroeg ik vermoeid, mijn handen in mijn zij zettend.

'Wat er mis is met Reid? Behalve dat hij heel Sterling al in zijn bed heeft gehad!' Ik keek Damien peinzend aan en ergens wist ik dat hij gelijk had, maar ik was nou eenmaal eigenwijs.

'Ik kan goed genoeg voor mezelf opkomen Damien, dat weet je.'

'Ja, maar jij bent bijna net zo naïef als dat vriendinnetje van je, Tara.'

Boos keek ik hem aan. 'Ik ben niet zoals zij!' riep ik woedend. 'Ik neuk niet met Jan en alleman!'

Damien lachte. 'Niet met iedereen, maar wel bijna iedereen!' Ik kon er niets aan doen, maar ik sloeg hem kwaad in zijn gezicht met vlakke hand. Ik wist dat als ik hem met mijn vuist had geslagen ik hem knock-out had kunnen slaan en dat leek me nu niet zo'n goed idee.

‘Je kunt zeggen wat je wilt Damien, maar ik ken mijn grenzen!’ Goed, dat was niet helemaal waar, ik ging er regelmatig overheen en vaak had ik achteraf spijt. Maar ik wilde het niet toegeven en keek Damien met een woedende blik aan.

‘Weet je wat, neuk maar met Reid!’ Damien stampte woedend van me weg, James volgde hem. Hij wierp mij nog een achterdochtige blik toe, maar daarop draaide ik me om en liep terug naar het vuur.

Ik was des duivels! Ja, ik hield van de aandacht die ik van mannen kreeg en soms ging ik erg ver daarin. Maar ik wist heus wel dat die mannen het vaak maar voor één ding deden en dat was seks. Wat Damien vergat was dat ik het vaak ook om die reden deed, ik verwachtte niets van die mannen en Damien dacht dat ik verliefd op ze zou worden. Een man is stoer en als vrouw ben je een... Ik spoog kwaad op de grond.

Mijn gedachten gingen naar Tara, zij werd altijd verliefd op die lui en huilde een paar weken later uit op mijn schouder nadat ze met ze naar bed was geweest en ze werd gedumpt. Ik was de mannen altijd voor en dumpte ze voor ze mij konden dumpen, daarin was ik heel hard en ik geloof dat veel het wisten. Op school deed ik dat echter niet, ik ging niet uit met mensen van mijn school, dat waren jongetjes die niet wisten waar ze mee bezig waren. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom ik nog niet zo’n naam had als Tara. En dat terwijl ik me eigenlijk net zo erg gedroeg ook al vond ik mezelf daarin toch wat discreter. Wat in de ogen van een ander misschien wel helemaal niet zo was. Zoals Damien onder andere.

‘Alles kits?’ vroeg Reid en hij trok me naar zich toe, zijn arm strak rond mijn middel.

‘Best,’ bromde ik en ik duwde hem van me af. Ik had even geen zin in zijn geslijm en liep naar de tap die achterop een pick-up stond. Ik kreeg een biertje en nam een paar grote slokken waarna ik een sigaret opstak en er driftig een paar hijsen van nam. Reid stond me op een afstandje te bekijken, zijn ogen langzaam over mijn lichaam glijdend, ik wist wat hij wilde.

‘Politie!’ brulde plotseling iemand.

Zonder nog verder na te denken smeed ik het bier weg en rende weg van het vuur de velden in. Ik had geen idee waar Damien was en Reid rende al gauw naast me. Hij greep mijn

hand vast en trok me verder de velden in. Ik wist precies waar we heen moesten, zo wist ook Reid dit en na een tijd hard te hebben gerend en de chaos achterlatend lieten we ons neervallen in een diepe greppel waar we dicht tegen elkaar aan kwamen te liggen en ons doodstil hielden. We zagen het flikkerende licht van de politiewagen flauw weerkaatsen over de vlakte.

Ik tuurde over de rand, maar werd teruggetrokken door Reid die me hard op mijn rug duwde en zich boven op me vlijde. Zijn lippen kwamen hard op de mijne en ik voelde hoe zijn handen gretig over mijn lichaam gleden, ik liet hem. Ik liet hem me aanraken en voelde hoe opgewonden hij werd, zijn ritmische beweging en zijn harde kussen op mijn huid.

Hoofdstuk 3

Ik had Reid niet zover laten komen als hij misschien had gehoopt, maar ergens achter in mijn hoofd was er een stemmetje geweest die me had gewaarschuwd. Misschien was het de alcohollicht rondom hem geweest of de klungelige manier waarop hij aan mijn shirt had getrokken, ik wilde niet verder, niet nu, niet vannacht.

We hadden een paar uur in die greppel gelegen en ik was tot op het bot verkleumd. Reid was uiteindelijk boos weggelopen en had mij alleen achtergelaten. Toen had er niets anders opgezeten dan Damien te bellen. Hij was woedend, maar tegelijkertijd bezorgd en we spraken af bij de doorgaande weg waar ik nu naartoe liep door de harde licht bevroren grond.

Ik had mijn armen stevig om me heen geslagen, ik had het ijskoud. Bij het vuur had ik me nog kunnen opwarmen. Ik zag in de verte de weg opdoemen, maar zag nog geen auto die leek op die van Damien, ik zag helemaal niets.

Ik stapte uiteindelijk de weg op en keek van links naar rechts en begon intussen richting Sterling te lopen.

Ik bevroor, er stond iemand midden op de weg, zo'n honderd meter verder en het enige wat ik kon onderscheiden was een postuur. Er gingen wel duizend alarmbellen rinkelen dus bleef ik daarom ook doodstil staan, evenals de persoon midden op de weg.

Zou het hem weer zijn, vroeg ik me af. Zou het weer die man zijn die ik nu al twee keer eerder had gezien? Ik voelde mijn hartslag versnellen en stapte achteruit.

Je zou misschien denken, die griet kan toch thaiboksen? In de ring is het toch anders dan in het echt, niet dat ik nou een gevecht zozeer uit de weg ging, maar je wist nooit wat iemand bij zich had. Een mes of een pistool en mannen konden verbazingwekkend sterker zijn dan ik.

Ik dacht geen moment meer na en stak de weg over en begon door de grasvelden te rennen. Ik moest hier weg, alles

zei me dat ik hier weg moest en toen ik opzij keek zag ik nog steeds dat hij midden op de weg stond, roerloos, als een standbeeld. Hij volgde me niet, wat vreemd was, maar daar kon ik niet over na denken.

Ik schrok me wezenloos toen mij telefoon afging en ik die buiten adem tegen mijn oor drukte.

‘Waar ben je verdomme?’ bromde Damien aan de andere kant.

‘Ik wás op de weg, maar daar stond een één of andere freak!’ siste ik nog steeds buiten adem.

‘Ik flits even met mijn lichten,’ zei Damien plotseling resoluut en ik zag niet ver van waar ik de man gezien had een paar lichten fel oplichten. De man was weg, natuurlijk, en met mijn hart in mijn keel en Damien nog aan de telefoon rende ik naar de auto waar ik uiteindelijk buiten adem naast hem sprong.

‘Jezus, ben je achterna gezeten door een spook?’ vroeg Damien bezorgd bij het zien van mijn angstige gezicht. Ik schudde mijn hoofd en zei: ‘nee, het is niets. Volgens mij ga je gewoon dingen zien als je een tijdje alleen bent in het donker.’

Damien brieste: ‘dat die lul jou godverdomme alleen heeft laten liggen!’

‘Ik krijg hem nog wel,’ zei ik toen met een wat gekalmeerde stem. Ik vond het ook niet cool wat Reid had gedaan door me achter te laten, maar op dit moment kon ik daar niet echt mee zitten.

Wie was die man toch? En was het dan wel dezelfde man die ik had gezien of verbeelde ik me alles maar?

Het gestage tempo van de hardlopende leerlingen rondom mij had een kalmerende werking. We liepen in een dribbeltempo over de sintelbaan op school en ik hoorde onze gymleraar van een afstandje roepen dat we harder moesten. Het was koud, het had gevoren vannacht, de temperaturen konden hier ’s nachts en overdag enorm van elkaar verschillen. ’s Nachts kon het een paar graden vriezen en overdag kon het dan rond de vijftien of zelfs twintig graden zijn. Het was nu half tien in de ochtend en ik wist zeker dat de temperatuur nog niet boven de tien graden uitkwam.

‘Hoe was je feest?’ Tara was naast me komen lopen en jogde rustig met me mee. De hele groep rende vaak bij elkaar

zodat het tempo niet te hoog zou liggen, onze gymdocent was daar vaak niet erg blij mee.

‘Ging wel,’ bromde ik, denkend aan wat er was gebeurd.

‘Lekker enthousiast,’ mompde Tara en ik zag hoe ze even over haar schouder keek. Op zoek naar Tim vermoede ik en ja hoor, hij liep helemaal achteraan en ik zag hoe ze handkusjes naar hem wierp. Ik was het zat en verhoogde het tempo iets waardoor de groep begon uit te waaiëren en ik hoorde wat protesten rondom me. Het kon me niet schelen, mijn conditie was prima, ik had geen zin meer om in een kwakkeltempo over de baan te sukkelen en kwam daarom even later als eerste bij de docent aan die riep: ‘door het treuzelen nog twee rondjes!’

De warme douche deed me goed en toen ik met mijn handdoek rond mijn middel de kleedkamer inliep hoorde ik zacht gefluister en een paar scheve blikken van twee vriendinnen van Tara. Ik noemde ze de twee blonde klonen, de lengte van Tara, lang steil blond haar, teveel make-up en een laag IQ. Katie en Cindy. Het echte grote verschil tussen de twee, behalve het ronde gezicht van Katie en de magere ingevallen wangen van Cindy, was het vollere postuur van Katie. Ze had net zoals ik rondingen en niet zoals Cindy een jongensachtig figuur en geen borsten.

Ik gooide mijn handdoek op de grond en trok mijn kleren rustig aan. Ik wist dat ze over mij roddelden, maar had op het moment niet echt zin om er op in te gaan.

‘Tara, wat moet je met haar,’ zei Katie plotseling minachtend en ik keek over mijn schouder toen Tara vanuit de douche tevoorschijn kwam.

‘Wat?’ vroeg ze schaapachtig en ik keek toe hoe ook zij zich begon om te kleden, mijn blik negerend.

‘Die lesbo,’ siste Cindy. Vergeten te zeggen, ze noemden mij een lesbo, geen idee waarom. Ik kon er ook niet echt wakker van liggen eerlijk gezegd. Ze lieten mij zo in ieder geval met rust, bang dat ik ze zou pakken denk ik, ha!

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ fluisterde Tara en ik zag hoe ze moeite moest doen om zeker niet mijn richting op te kijken. Meestal nam ze het wel voor me op, maar dit keer negeerde ze me compleet. Wat was er met haar aan de hand?

‘Hé klonen!’ riep ik naar ze toen ik mijn spullen bij elkaar had gepakt en mijn rugzak over mijn schouder had hangen.

‘Als je een probleem hebt, dan kom je lekker naar mij toe, laat Tara erover met rust oké.’ Ze lachten beiden luid en Cindy kwam naar me toegelopen. Nou gaan we het krijgen, dacht ik.

Ze prikte met haar vinger in mijn schouder en zei: ‘dat zou je wel willen hè lesbo, zodat je me daarna in elkaar kan rossen en zeggen dat het zelfverdediging is. Ik ben niet gek!’

Ik rolde met mijn ogen en zei: ‘nee klopt, maar wel bang.’ Waarop ik wegliep uit de kleedkamer en de deur achter me dicht sloeg.

‘Lexie! Wacht nou!’ Ik negeerde Tara en smiet mijn gymtas in mijn kluisje en sloeg het deurtje keihard dicht. Tara bleef op een paar meter afstand staan en keek me met een beteuterd gezicht aan. ‘Doe niet zo boos,’ zei ze toen en ik keek haar nu woest aan.

‘Niet zo boos? Rot toch op Tara, je mag het ook weleens voor me opnemen, als je zo graag met die klonen omgaat dump je mij toch gewoon.’ Ik begon weg te lopen, maar ze haalde me in en ging voor me staan.

‘Ik neem het zo vaak voor je op!’ riep ze uit. Ze had gelijk, ze had het vaak voor me opgenomen. Niet dat het nou echt nodig was, maar dat is gewoon iets wat vriendinnen horen te doen. En het laatste jaar was Tara niet echt behulpzaam geweest.

‘Je vind hen belangrijker dan mij Tara, maar dat is niet wat ik het ergste vind.’ Ze trok een pruillip. ‘Ik wil dat je eerlijk bent, maar je vind het makkelijker me gewoon te negeren.’ We stonden tegenover elkaar, twee meiden die elkaar al van kleins af aan kende. Zandbakliefde noemden ze het, maar op dit moment was het alles behalve dat. Tara en ik groeiden uit elkaar en we wisten het beiden.

‘Zeg het,’ bromde ik en ik zag tranen in haar ogen ontstaan.

‘Neel!’ riep ze uit.

‘Zeg het!’

Ze sloeg haar ogen neer en zei: ‘ik wil mijn vriendschap met hen niet verpesten, als ik...’ Ze haperde en leek te zoeken naar haar woorden. ‘Als ik jou niet aan de kant zet, moet ik uit het cheerleading team! Dat is alles voor me Lexie en dat weet je!’ Ik wist hoeveel ze om dat stomme cheerleaden gaf, maar dat ze mij er voor aan de kant zou

zetten had ik nooit verwacht. 'Je snapt het toch wel hè?' vroeg ze aarzelend en ik knikte.

'Ik snap het prima,' zei ik koud. 'Ik snap prima dat je iemand aan de kant zet die je al je hele leven kent voor een paar domme grieten die je uit het cheerteam willen zetten. Ik snap best dat je hen boven mij verkiest!' Ik stampte langs haar heen en hoorde haar snikken. Ze kon van mij door de stront zakken.

De hele week spraken we niet met elkaar, de eerste dag was het rustig, ik kon er goed door over na denken. Het was een soort pauze in onze "relatie" leek het. De tweede dag miste ik Tara gek genoeg meer dan ik had verwacht en de derde dag, op donderdag, wilde ik met haar gaan praten. Ik struinde door de school en vond haar uiteindelijk in de kantine waar ze aan de tafel zat met de twee klonen. Voor ik ook maar in de buurt kon komen hoorde ik haar praten. Eerst hoorde ik Katie iets minachtends zeggen.

'Heb je nog wat van die lesbo gehoord?' Ik bleef op een afstandje staan, hopen dat ze me niet zagen.

'Nee,' zei Tara lacherig. 'Ik denk dat ik haar hartje heb gebroken! Ze had het niet zien aankomen dat ik haar zou dumpen!' Woedend was ik, woedend! Het kolkte in mijn binnenste en alles in mij wilde bovenop haar springen toen iemand mij om mijn pols vastgreep. Ik draaide me naar die persoon om en zag dat het Jennifer was die me bezorgd aankeek. Jennifer, het roodharige meisje, de nerd die Tara zo gebruikte bij haar toetsen.

'Gaat het wel?' vroeg ze bezorgd en ze knipperde suf achter haar kleine ronde brilletje. Ik kneep mijn ogen even samen en knipperde de rode waas daarachter weg. 'Ik heb het ook gehoord,' zei ze toen zacht en ik zag hoe ze een vernietigende blik op de tafel wierp. 'Het spijt me voor je,' ging ze verder, ze schonk me weer zo'n bezorgde blik.

'Dank je,' wist ik uiteindelijk uit te brengen waarop ik me op mijn hielen omdraaide en de kantine uitrende naar buiten de koele herfstlucht in.

Mijn voeten droegen me verder dan ik eigenlijk wilde en ik leunde na een lang stuk rennen zwaar met mijn handen op mijn bovenbenen. Ik was voorbij het rugbyveld gerend en stond nu bij de tribune van het honkbalveld dat daarachter lag, dat weer naast de sintelbaan lag. Diep van binnen had ik

het verwacht, had ik verwacht dat Tara zou overlopen naar die... ik voelde de woede weer opborrelen en gaf toen keihard een hoge trap tegen het hek en gaf erbij een luide kreet.

‘Wie heeft jou zo kwaad gemaakt?’ Ik schrok op en keek in het gezicht van Tim. Zat hij net niet binnen? Bij hem stonden nog drie andere jongens, ook van het rugbyteam en ik besepte dat ze in de meerderheid waren en met z’n vieren mij makkelijk aan zouden kunnen. Achter hem stonden Paul, Stefan en Michael, alle drie breedgeschouderd en alle drie één en al brute kracht.

‘Niemand,’ siste ik en ik stapte voorzichtig achteruit.

Tim keek me geamuseerd aan en zei treiterend: ‘je hartje is natuurlijk gebroken door je vriendinnetje!’

Ik rolde met mijn ogen en zei sarcastisch: ‘ja, dat is het, je hebt helemaal gelijk.’ Tim sprong plotseling heel snel op me af, helaas voor hem was ik daar op getraind en greep hem dan ook bij zijn kraag vast en draaide hem in zijn eigen kracht door tegen het hek. Hij slaakte een luide “uch” en klapte dubbel.

‘Grijp haar!’ brulde Tim en zonder na te denken sprintte ik voor hen uit, blij dat ook ik in goede fysieke conditie was. In plaats van naar school te rennen, rende ik weg van school. Je zou denken dat dat misschien niet erg slim was, maar de garage waar Damien werkte moest ik zo op tijd kunnen bereiken. En misschien zouden ze stoppen met me te achtervolgen als ze zouden ontdekken waar ik heen ging.

Niets was minder waar, ze bleven achter me aan rennen en ik voelde hoe mijn benen begonnen te verzuren. Ik moest doorrennen en sprintte straat in en uit. Ik sprong over hekjes van tuinen, sneed door diezelfde tuinen af en kwam dan aan de andere kant weer tevoorschijn.

Het probleem was dat ook deze idioten de weg hier goed kende. Ik voelde mezelf steeds vermoeider worden, maar zag de garage opdoemen wat me weer energie gaf. En natuurlijk, struikelde ik, ik hoefde nog maar vijftig meter en daar ging ik. Met volle vaart viel ik op het asfalt en schaafde mijn handen en knieën eraan open. Ik vloekte luid, maar voor ik maar overeind kon krabbelen werd ik overeind getrokken door Michael, zijn donkere huidskleur glom van het zweet en zijn kale hoofd glansde in het waterige zonnetje. Hij ontblootte zijn tanden en lachte schel.

‘Ik heb haar!’ brulde hij over zijn schouder. Hij dacht dat ik me gewonnen zou geven, maar zo makkelijk had hij me niet. Ik stootte en ramde hem met mijn vuist vol op zijn neus waardoor hij me verschrikt losliet. In plaats van gelijk door te rennen gaf ik hem keihard een trap op zijn bovenbeen waardoor hij omviel en ik trapte hem vervolgens nog eens recht tegen zijn borstkas waardoor hij op zijn rug belande. En toen zette ik het pas weer op een lopen, ook omdat ik Stefan, Paul en Tim in het oog kreeg.

Ik stormde de werkplaats binnen en zag Damien verbaasd opkijken toen hij me binnen zag komen. Zwaar hijgend verborg ik me in de koffieruimte en een collega van Damien riep nog iets naar me. Damien kwam zelf de koffieruimte binnen.

‘Je bloedt,’ zei hij verbaasd en hij keek naar mijn handen waar bloedvegen opzaten. Ik besepte dat de schaven niet echt bloedde, dus dat het bloed van Michael moest zijn.

‘Ik zit in de problemen,’ zei ik met een humorloos lachje.

‘Verbaast me niets,’ zei Damien en hij gooide me een natte doek toe die ik tegen mijn handen aandrukte, het prikte.

‘Het is jouw soort,’ zei ik vervolgens en ik zag hoe Damien naar buiten liep. Ik volgde hem en zag hoe hij op de straat toekeek naar, geen idee, ik liet mezelf niet zien.

‘Ze rennen terug naar school,’ zei Damien en hij sloeg zijn brede armen over elkaar heen. ‘Wat heb je gedaan?’ vroeg hij streng en ik smet de doek in zijn gezicht.

‘Niets! Verkeerde plek, verkeerde tijd.’

Hij snoof en lachte. ‘En dat moet ik geloven.’ Vermoeid liet ik me op een stoel neerzakken, geen zin in de discussie, ik keek op naar Damien en zei: ‘ik ga even spijbelen vandaag.’

Mijn broer haalde zijn schouders op. ‘Dat moet je zelf weten, ik moet weer aan het werk Lex.’ Hij kuste mijn kruin waarna ik mijn tong naar hem uitstak toen hij terug de werkplaats in liep.

Natuurlijk dacht ik er wel mee weg te komen. Niet dus. Toen ik thuis kwam zat mijn moeder in haar werkkleding kwaad op me te wachten en moest ik verhaal doen. Ze hadden naar huis gebeld om te zeggen dat ik niet op school was en dat ik in een vechtpartij was beland geraakt. Mijn moeder tierde en gilde.

‘Lexie Collins!’ begon haar preek, zoals altijd. ‘Hoe haal je het in je hoofd het thaiboksen tegen iemand te gebruiken die zich niet kan verdedigen!’

Ik rolde met mijn ogen en riep: ‘niet verdedigen? Die kerel is twee bij twee! Moet ik me dan maar door vier rugbyspelers in elkaar laten slaan!’ Mijn moeder, Lucinda, zuchtte diep en keek me argwanend aan. Mijn vader, Dave, was alweer vertrokken. Hij had geprobeerd vrij te krijgen voor mijn verjaardag, maar zijn baas maakte hem dat onmogelijk.

‘Hoe weet ik nou of je de waarheid spreekt Lexie,’ mopperde ze en ik zag hoe ze vermoeid door haar korte bruine haar streek.

‘Dat weet je niet,’ zei ik boos. ‘Je zult me moeten vertrouwen.’ Mijn moeder antwoordde niet waarop ik woedend een zucht slaakte en de trap op stampte richting mijn kamer.

‘Je hebt huisarrest!’ brulde ze me nog na waarna ik de deur van mijn slaapkamer dichtsmeet.

Mijn wekker bleef irritante geluiden produceren, het harde gepiep pestte me en ik smiet mijn kussen er naartoe. Hierdoor donderde de wekker op de grond en stopte hij met piepen. Met een diepe zucht stond ik op en nam een lange douche. Toen ik me had omgekleed, een afgetrapte jeans, eenvoudig zwart T-shirt en hoody met een rockband op de rug, liep ik naar beneden. Ik trok mijn capuchon over mijn hoofd en mijn bruine haren staken er golvend uit.

Ik zag mijn lunch zoals altijd klaar liggen in de koelkast en propte die in mijn tas. Vlak voor ik weg wilde lopen richting de schoolbus hoorde ik haar.

‘Gefeliciteerd lieverd.’ Ik draaide me om en zag mijn moeder slaperig bij de trap staan. Ze stak haar armen naar me uit, ik wilde eigenlijk boos weggaan, maar rolde toen met mijn ogen waarna ik me liet omhelzen en feliciteren. ‘Als je nog wat wilt doen met je vrienden vandaag, dan snap ik dat. Je huisarrest gaat morgen in.’

Ik lachte flauwtjes en knikte. ‘Bedankt mam.’ Ik kuste haar wang en zwaaide gedag naar haar, waarna ik het huis verliet.

Terwijl ik naar de bushalte liep kreeg ik meerdere berichtjes binnen, allemaal van de vrienden van Damien en uiteindelijk ook één van hem zelf. Glimlachend las ik de

sms'jes en stuurde bedankjes terug. Toen zag ik het berichtje van Reid. Aarzelend opende ik deze toen ik aankwam bij de bushalte.

Gefeliciteerd lekkertje, hoop dat je niet boos bent. Zie je vanavond? Xoxo

Vanavond, dacht ik grimmig, het plaatselijke Halloween feest dat in de evenementenhal in het centrum van Sterling werd gegeven, waar ik ook mijn wedstrijd had gebokst. Het feest werd niet meer op school gehouden, omdat niemand er heen ging. Dus werd het nu gegeven in het centrum, het feest dat normaal door dezelfde lui werd gegeven als de feesten waar ik op zaterdagavond heen ging. Alleen was dit feest legaal en werd er streng gecontroleerd op het alcoholgebruik.

Ik reageerde niet op het berichtje en propte mijn telefoon in mijn broekzak. Ergens verwachtte ik Tara te zien bij de bushalte, maar ze kwam niet opdagen. Vermoedelijk zou Tim haar ophalen, dacht ik chagrijnig en keek op toen de bus aan kwam denderen. Ik wilde op ons vaste plekje zitten, maar ging uiteindelijk op een andere lege plek zitten. Onderuit gezakt met mijn capuchon over mijn hoofd zat ik rustig op mijn plek.

'Zeg unabomber, schuif eens op.' Ik keek onder mijn capuchon door en zag hoe Reid naast me ging zitten.

'Wat doe jij hier?' vroeg ik verbaasd.

'Je feliciteren,' zei hij nonchalant en ik keek in zijn grijze ogen. 'Ik dacht al dat je niet zou reageren op mijn berichtje.' Ik draaide mijn hoofd van hem weg en negeerde hem.

'Donder op Reid, dat kon je zaterdag ook zo goed.' Ik hoorde hem zachtjes lachen.

'Kom op, ik had teveel gezopen, dat weet jij net zo goed als ik.' Ik keek nu weer naar hem en zag hoe hij zich naar me toe had gebogen. Ik merkte ook dat iedereen in de bus naar hem staarde, sommigen wisten wie hij was, maar de meesten niet.

De bus minderde vaart en parkeerde voor de school, Reid blokkeerde mijn weg en ik gaf hem geïrriteerd een duw waarna hij zuchtend opstond en met me mee de bus uitliep. Voor de school zag ik direct Paul, Stefan en Michael staan en keek ze met een schuw oog aan, maar schoot daarna in de

lach. Ik kon er niets aan doen, maar het gezicht van Michael zag er gezwollen uit en één van zijn ogen dicht.

Reid volgde mijn blik. 'Heb jij dat gedaan?' vroeg hij lacherig en ik knikte.

'Ze wilde me met z'n vieren bespringen.' Ik keek weer naar Reid, mijn boosheid was een beetje weggesmolten en ik zag hem flauw glimlachend naar me kijken.

'Toe, wees niet boos,' smeekte hij en hij pakte mijn handen vast die ik in mijn zakken had gestoken. Dat wilde zeggen, hij propte zijn handen bij mij in de zakken en ik voelde hem mijn benen zacht strelen.

'Dus als je je zin steeds niet krijgt dan laat je me gewoon liggen?'

Reid rolde met zijn ogen. 'Kom op, zit niet zo te zeiken,' bromde hij en ik duwde hem weer van me af. 'Goed goed!' riep hij uit en hij pakte mijn armen vast om me tegen te houden. 'Ga met me mee vanavond naar het feest, dan haal ik je thuis op.'

Ik lachte en zei toen: 'goed, als Damien je toestemming geeft.' Ik zag zijn gezicht betrekken en schoot weer in de lach.

'Dat doe hij niet,' gromde hij kwaad en ergens vond ik zijn boosheid wel schattig.

'Je hebt geluk dat ik op foute types val,' zei ik uiteindelijk en ik zag zijn gezicht weer iets opklaren.

'Is het een date?' vroeg hij uiteindelijk en ik glimlachte naar hem.

'Het is een date.' Hij boog zich naar me toe en nam mijn gezicht in zijn handen. Hij kustte me heel kort op mijn lippen en zei zacht: 'gefeliciteerd Lex.' Waarop hij weg liep en ik hem zag verdwijnen, de straat uit.

Die vreselijke rugbyspelers lieten me de hele dag met rust, vermoedelijk hadden ze genoeg gezeik gehad en wilden ze het niet riskeren op Halloween in de problemen te raken. De school was helemaal versierd, dat was hij de hele week al geweest, maar nu lette ik er iets meer op. Grote uitgeholde pompoenen, slingers met kinderlijke lachende pompoentjes erop afgebeeld. Posters, skeletten en nog veel meer. De aankondigingsposter van het feest van deze avond hing groot op de muren en ik keek er even kort naar waarna ik verder liep naar mijn kluisje.

En daar stond ze, Tara, ze leunde met haar armen over elkaar tegen mijn kluisje en ik bleef op een afstandje staan kijken. Ze merkte me op en keek me met een schuldig gezicht aan.

‘Ga je me de hele week negeren?’ vroeg ze kleintjes, wat me weer kwaad maakte. Ik duwde haar opzij en trok mijn kluisje open waar ik tussen mijn spullen rommelde, vergeten waar ik naar zocht.

‘Daar was jij iets beter in dan ik,’ siste ik haar toe en ik hoorde haar snuffen.

‘Ik wilde je alleen maar feliciteren,’ zei ze toen zachtjes en ik draaide me naar haar toe.

‘Nou, toe dan! Feliciteer me dan!’

Ze keek me met grote ogen aan en riep naar me: ‘wat ben je toch een teef!’

Ik lachte en zei: ‘ik ben in ieder geval eerlijk en lul niet over mijn beste vriendin achter haar rug om. Of moet ik zeggen ex?’ Ik zag haar knalrood worden waarop ze zich omdraaide, haar zwarte hoge staart heen en weer zwiepend, en met grote passen liep ze weg. Dus het was dus echt zo, het was nu echt einde vriendschap besepte ik spijtig, waarna ik mijn kluisje met een klap dichtsloeg.